

Oponentský posudek na bakalářskou práci Kateřiny Potyszové "Žárlivost u homosexuálních mužů"

Předložená bakalářská práce se věnuje tématice, která je v poslední době v evolučně psychologických výzkumech velmi oblíbená a aktuální. Práce si klade za cíl prozkoumat prožívání žárlivosti u homosexuálních mužů. Tématem partnerské žárlivosti se již zabývala řada studií, nicméně jen velmi málo z nich se věnovalo prožívání žárlivosti u homosexuálních mužů. Autorka se navíc rozhodla použít namísto obvyklé kvantitativní metody metodu kvalitativní, což považuji za další inovativní aspekt předložené studie.

Samotný text je členěn na část teoretickou a na část empirickou. V teoretické části práce se autorka na cca 30 stranách věnuje takovým tématům jako je definice žárlivosti, její druhy, evoluční přístup k žárlivosti, nevěra a žárlivost u homosexuálních jedinců. V této části textu mám ale problém s tím, jakým způsobem autorka pracuje s odbornou literaturou. V celé práci autorka uvádí pouze šest odborných primárních studií, což je vzhledem ke zpracovávaným tématům nedostatečné a díky tomu některé části textu (například kapitola „Evoluční přístup“ nebo kapitola „Nevěra“) mi nepřijdou dostatečně vysvětleny. Zbylá část literatury se skládá z přehledových monografií, nicméně v tomto případě by se autorka měla spíše opírat o primární odbornou literaturu, která je volně dostupná a k tomuto tématu jí existuje velmi mnoho. Teoretickému ukotvení by také prospělo lepší strukturování textu. Například vytvoření samostatné kapitoly „Druhy (či typy) žárlivosti“ by celý text zpřehlednilo, protože autorka různé druhy žárlivosti podle rozdílných autorů uvádí v kapitole „Úvod do problematiky žárlivosti“, dále pak v kapitole „Definice žárlivosti“ a nakonec v kapitole „Evoluční přístup“.

V empirické části práce se autorka věnuje svému vlastnímu výzkumu, který si klade za cíl zjistit co nejvíce informací o žárlivosti, jak ji vnímají homosexuální muži. Používá k tomu kvalitativní metodu polostrukturovaných rozhovorů, což autorce umožňuje sledovat, zda se žárlivost u daného jedince v průběhu různých vztahů a na základě různých zkušeností vyvíjí, či ne. Přestože předešlé průřezové výzkumy chápou žárlivost jako neměnný rys osobnosti a tím pádem by se tato projevovaná vlastnost u člověka neměla měnit, autorka na základě svých výsledků přichází s myšlenkou, že žárlivost se časem do určité míry měnit může. Další výsledky studie se shodují s výsledky studií, které se zaměřovaly na žárlivost u homosexuálních mužů, například situace, které vyvolávají u respondentů žárlivost. Velmi zajímavá je také myšlenka, že daný typ žárlivosti (sexuální a emocionální) u bisexuálních jedinců souvisí s pohlavím partnera, na kterého žálí.

V závěru autorka uvádí několik návrhů na další zkoumání. Zajímalo by mne, jaké by očekávala výsledky v navrhované komparativní studii s heterosexuálními jedinci. A jak by mohl partnerský status ovlivnit projevovanou žárlivost u homosexuálních mužů.

I přes uvedené nedostatky v teoretické části práce doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení mezi známkou velmi dobře a dobře.

Mgr. Klára Bártová
Katedra antropologie FHS UK
V Praze 05. 06. 2013